

1

„**A PREMIÉRA! MOJE MALÁ PREMIÉRA!**“ Kdosi mi skřehotal u ucha, aniž šetřil vlastní hlasivky a můj bubínek. Otočila jsem se dopáleně po hlase, s nadějí, že můj pohled v dotyčné osobě zabije chuť zpívat. Za mnou se klátila korpulentní zrzavá ženská, kterou jsem neznala. Nevěnovala mi sebemenší pozornost, zato se vehementně vrhla na kolem bloumajícího Valtonena, ten div neupadl. „Mě ve svých sférách konečně už přivítá,“ pokračovala, vášnivě ho objala a on nic nenamítal. Sklenice vína v její pravé ruce se rozkomíhala, vylétla do výše a obsah mi vyšplíchl na halenku. Před očima se mi odehrály dvě výbušné události naráz – Valtonen a zrzka zahořeli vzájemnou láskou a o podlahu restaurace se roztránila sklenice. Cítila jsem, jak mě na prsou protivně studí skvrna od vína a lepší se na kůži.

„Nic si z toho nedělejte, to nevadí,“ zaprskal hubeňour v kožené bundě a přitiskl mi na flek ruku, jako že mi svou šupinatou pokožkou odsaje vlhkost z látky. „Máte fakt pěkný prsa, hezky pevný,“ pokračoval a díval se do dáli k obsypanému barovému pultu, u něž se sváděly boje o nápoje.

Měla jsem chuť ho praštit, ale došlo mi, že by se to nehodilo, protože na těchhle akcích je jakýkoliv pokus o sblížení víc než žádoucí. Člověk má být uvolněný a přístupný, bez zábran a průbojný, tak mi to přece Pike donekonečna opakovala. „Jinak si ani neškrtněš!“

Hubeňourovi, jehož ruce neznaly celou pravdu o mých pěkných nadrech, jsem za pochvalu poděkovala. „Ale co takhle, že byste na mě nešahal,“ dodala jsem a odtrhla mu ruce z prsou jako zkušená vychovatelka, která v mateřské školce sundá pětiletému capartovi packy z kamarádova balonku. Můj nápadník si zakvedlal naslouchátkem a přesunul se k dalšímu poprsí.

Hledala jsem očima, kde jsou Pike a Hela, ztratily se mi. Středeční večer dospěl do nejvyšších obrátek. Lidí bylo v restauraci až moc, většina v povznesené náladě. Šlágry vyhrávaly tak hlasitě, že si všichni navzájem hulákali do ucha víc než jindy. Málokdo slyšel, co na něho druhý křičí, ale v tuhle chvíli to nemělo význam. Šlo o navazování styků, bylo to samé šmátrání a objímání, bez skrupulí, jako by nastal poslední den, doslova.

Před týdnem jsem se probudila v Keravě. Zažila jsem pořádný šok. Valtonen je sice starý známý, ale jako partner není zrovna můj typ. Z tehdejší noci se mi uchovaly jenom kusé vzpomínky, záblesky, jeden trapnější než druhý, ze kterých mě poléval studený pot jako kdysi v přechodu. Sedmero nocí jsem probděla a říkala si, proč nemůžu zapomenout na pár nahodilých záblesků, abych onu noc ze svého života vymazala. Teď jsem s úlevou sledovala, jak mezi zrzkou a Valtonenem narůstá vášeň. Tentokrát úmysly svého kamaráda nebudu muset odrážet. Obranné politiky jsem se držela i minulý týden, až do rána, tak jsem si to aspoň chtěla pamatovat.

Poté, co se Pike vrátila do města, stal se život nekončícím večírkem. Nebo chaosem, jak se to vezme. Řekla, že celé léto trpěla zácpou, a jakmile se po čtyřměsíční sezoně na chatě ukázala mezi lidmi, prohlásila celibát za nemoc.

Rovněž dneska všechno začalo na Esplanádě nevinnou sklenkou šumivého vína na zahrádce s cílem jen sedět na sluníčku a pozorovat turistický mumraj, jenže Pike nabrala šílené tempo, připalovala si jednu cigaretu od druhé a oplzle skřehotala. Ani trochu nechápala, že po té noci v Keravě zažívám morální kocovinu. Jí připadalo „zasraně skvělý“, jak to svým jadrným slovníkem vyjádřila, že i já jsem se začala účastnit oněch radovánek, které jsou k mání za všedních večerů v centru Helsinek. „Restauracky plný svobodnejch chlapů! Aleluja, it's raining men!“

Podle Pike právě teď nastávají žně pro svobodné ženy, pro takové jako my. „Jsme kvetoucí, chytrý, krásný, zdravý a svobodný! Prostě královny, chápeš?“ Stačilo jen vrhnout se do víru a vybrat si toho nejlepšího. Valtonena.

Soucitu jsem se nedočkala, byť jsem jí vylíčila, jak jsem cestou vlakem z Keravy byla tak znechucená sama sebou, že bych se snad i vyzvracela, kdyby v příměstských spojích měli záchod. Pike tvrdila, že tam záchody jsou. A na starém dobrém Valtonevi neviděla nic špatného.

„Je to kus pořádnýho chlapa, jistě, je drobet při těle, ale každopádně spolehlivost a dobrosrdečnost sama. Co jinýho si ženská může přát?“ Zachichotala se chraplavým kuřáckým smíchem a zbytečně silně mě štouchla do předloktí. Být nezodpovědná a svobodná jí připadalo fantastické. Přesně tak to řekla, nezodpovědná a svobodná. Pro mne bylo obojí něco naprosto nového. Ještě nějakou dobu potrvá, než si na takovou myšlenku zvyknu.

„Tady nejsou žádný mladý žabky,“ pokračovala Pike. „Nemáme co ztratit. Hlavně když si užijem a zaskotačíme, chi chi chi... Valtonen je pro začátek dobrej, ale ne abys ustrnula na místě!“ Ač to neřekla, bylo jasné, že i Pike zná své příměstské spoje.

Než slunce přestalo svítit na zahrádku, dopily jsme láhev sektu a zatelefonovaly Hele, ať si s námi dá druhou. V jednu chvíli jsme se rozvihňané přesunuly do Evergreenu, který v tu dobu ještě zel prázdnotou. Jenže teď jsem už ani nevěděla, kolik je hodin, a pod nápirem opilecké melancholie jsem měla pocit, že uprostřed obrovského, hutného lidského davu jsem já jediná osamělá. Kamarádky se mi ztratily. Hela řekla, že jde zase na toaletu, a od té doby jsem ji neviděla. A Pike už dávno zmizela ven na cigaretku.

Halda opilých lidí se vrávoravě kolébala jako velké rybí hejno, pravda, nemotorněji a nepředvídatelněji. Vybavila jsem si, jak mi Olli kdysi dávno přednášel o inteligenci hejna a jeho fyzikálně zájímavé logice. Nebo že by inteligence hejna byla v současnosti něco jiného a souvisela s informačními technologiemi? Každopádně masa, která se vlnila kolem mě, měla k inteligenci na hony daleko.

Oblečení se na těchhle akcích nosilo velmi pestré. Většina si vzala na sebe to nejlepší, dámské dekolty byly hluboké a náušnice obří. Na úpravu účesů se spotřebovala spousta laku i tužidel, a čím zářivější rtěnka, tím silnější vrstva. Krátké sukně, jasné barvy, přiléhavé šaty a boty na podpatku. Zato mužští měli hlavně nadčasové šedivé obleky, stejně jako ten vousáč, k jehož stolu mě inteligence hejna bezděčně přistrčila.

Svalila jsem se mu do klína. Dar spadlý z nebes přijal klidně, jako by mě čekal celý večer nebo celý život. Ucítila jsem kolem sebe silné paže. Vyděšeně jsem si stáhla lem sukně níž a omluvila se, ačkoliv to stěží slyšel.

„Kdepak, ne ne, ty doufáš marně a já říkám ne,“ zpívali ostatní návštěvníci restaurace dávný hit Ley Lavenové. V dálce na druhé straně sálu jsem zahlédla Helu. Tančila a zpívala, zdálo se, že se baví. Její černé mikádo široce vířilo, zatímco se natrásala, jako by zhubla o dvacet kilo a omládla o padesát let. Vousáč, na jehož klíně jsem se stále vrtěla, se poněkud pobaveně usmíval a pomohl mi vstát. Načež se postavil taky a nabídl mi židli vedle sebe. „Sedněte si, prosím.“

„Víš, záletný nápadník mě nesbalí, ztrať se, zmizni, nezájem!“ zahulákala najednou přede mnou Pike a celou vahou dosedla na stůl. Na závěr svého krákoravého zpěvu se rozchichotala, až jí od pusy odletovaly sliny. „Ty už sis nějakého záletného nápadníka čapla,“ zaprskala a prohrábla mu lepkavými prsty vlasy. Cítila jsem, že před chvílí dokouřila, ale nemělo to šanci potlačit alkoholický závan. Pike se zvedla, stáhla si sukni, která se jí zachytila na desce stolu, otočila se a při odchodu vykřikla:

„Zlom vaz, bejby, zítra si zavoláme!“

O kousek dál postával Valtonen, jeho vášnivý střet se zrzkou už skončil a on teď vsadil na jistotu: vyvlekl se za Pike z restaurace.

„Promiňte,“ řekla jsem.

Byla to pravděpodobně sedmá omluva, kterou jsem tomu prošedivělému neznámému adresovala, což ho jen pobavilo. Připadala jsem si pitomě. Všeho jsem litovala. Litovala jsem, že jsem volala Pike a Hele. Litovala jsem, že jsem se v přiopilosti nechala od nich zlákat na všednovečerní masné trhy, jak Valtonen tyhle akce nazýval.

„Ty bys pochopitelně měla vědět, co tam my chlapi sháníme. Chlast a slast!“ vysvětloval oné keravské noci, když se dožadoval sexu. Odmítání považoval za porušení dohody. V naprostém

zoufalství se odvolával na ekonomická fakta a prozradil, na kolik ho jedna pilulka na potenci přišla. „Zdravotní pojišťovna je neproplácí. Ačkoliv by měla.“ Tu svou drahou medicínu spolknul jen a jen kvůli mně.

Litovala jsem, že jsem ani dnes neodešla včas domů a místo toho jsem nerozvážně trsala s ostatními jako blbá patnáctka. Litovala jsem, že jsem skončila na téhle židli, v halence, co smrděla šumivým vínem, a vedle neznámého muže. Styděla jsem se.

„Halenu mi polila taková velká ženská, vypadla jí sklenička...“

Podívala jsem se na něj a přetrhla se mi myšlenka, pokud jsem vůbec nějakou měla. Viděla jsem šedivé oči a v nich zvláště nakažlivý úsměv, cítila jsem, jak se mi na povrch krade smích. Neovládla jsem se. Rozesmála jsem se vlastním rozpakům, studu a lítosti, nejspíš i své opilosti a veškeré komičnosti. Ale co jiného jsem mohla dělat? Muž se taky smál a smích by zřejmě nevzal konce, kdyby nevedl k polibku. K takovému, o jakém jsem jenom četla ve špatných knížkách a který trval o krapítek delší dobu, než by se slušelo, nicméně skončil dřív, než se změnil v cokoliv trapného. Od polibku to bylo jen krůček k taxíku a všemu ostatnímu, co by skončilo následujícího rána, až bych se opět seznamovala s veřejnou dopravou na neznámém sídlišti.

Ale nedošlo na to. Muž skončil stejně odhodlaně, jako začal, řekl, jak se jmenuje, a představili jsme se, jak bývalo zvykem v dřívějších dobách. Podali jsme si ruce, skoro jsem vysekla pukrle. Potom oznámil, že jde domů spát, a odešel, aby stihl poslední autobus. Stála jsem zmateně vedle stolu a určitě bych tam trčela až do zavíračky, kdyby mě neprobrala Hela.

„A jéje, to je hrůza, jak máš všude rozmazanou rtěnku!“

Energicky mě odtáhla na dámské toalety, ať se koukám dát do ažúru. Ačkoliv jsem si přehrabala celou kabelku, rtěnku jsem nikde nenašla. Ruce se mi třásly a srdce zběsile tlouklo. Snažila jsem se soustředit na to podstatné, na rtěnku, o tu tady přece šlo, určitě jsem si ji vzala s sebou, dobře jsem si pamatovala, že naposledy jsem si s ní přejela rty na Esplanádě, cestou ze zahrádky sem. Jmenoval se Kari Kirjosiiipi.

„To není pravý jméno,“ tvrdila Hela a zlobně se prohlížela v zrcadle. „Jak to, že se vlasy můžou takhle ježít do všech stran?“

Na dámskou toaletu halasně vtrhla i Pike. Z nějakého důvodu neodjela s Valtonenem. „Prozatím,“ řekla, zatímco si načechrávala vlasy opačným koncem hřebene, aniž se dívala do zrcadla. „Valtonen ujde. Nemám v úmyslu zůstat bez chlapa.“

Pike a Hela se na mě zlobily, že jsem si nechala pláchnout tak pohledného mužského, toho Kariho Kirjosiiipiho, pokud se tak teda jmenoval. „Dobře líbat umí málokterej,“ vysvětlovala Pike a poučovala, že každého, který se přehoupne přes sedmičku, je třeba se držet zuby nehty. Známkovala muže jako na základní škole, jednička nejhorší, desítka nejlepší, a zaměřovala se na jejich ruce, neboť na základě „rozsáhlého empirického materiálu“ stanovila teorii o přímé úměře mezi velikostí mužské ruky a pohlavního orgánu.

V hlavě mi hučelo, zadržovala jsem úpornou škytavku a obdivovala jsem Pike i Hele, že vypadají, jako by vůbec nic nevypily.

„Já jsem ožralá jak prase,“ zalhala Pike a chraplavě se rozesmála.

„V našem věku se neožíráme jak prasata,“ zahihňala se Hela. „My býváme jedině stříknuté nebo líznuté.“

Ještě aby se Pike nerozlítla. Něco takového jako „v našem věku“ by ona nikdy z pusy nevy pustila.

„To je stejně blbý jako říkat ‚já v tvým věku‘. Tohle nikdy neříkejte, pokud nechcete mluvit jako stoletý báby. Nebo jako vaše matky.“

Rázem zuřila na plné pecky. Věk je jenom číslo! Pitomý číslo! Hela pochopila, k čemu se schyluje, a bez jediného slova se vykradla pryč, jenom na mě jukla přes zrcadlo a mrkla. Štvalo mě, že se taky neumím takhle vytrazit, když chci. Uvázla jsem a stala se obětí Pikiny zloby nad výší věku.

Dávala jsem se na její trojbarevný účes, byly v něm plameny a podzimní tóny, a vlasy měla ostríhané tak šikovně, že jí zakrývaly čelo a částečně i tváře. Letokruhy kolem očí zamaskovala tyrkysovými brýlemi se silnými obroučkami a zbrázděnou šíjí halil ležérně uvázaný šátek. Oblečení si pořídila v Hysterii nebo nějakém jiném obchodě pro hipíky v důchodu, byly to samé volány a třásně, barvy a k tomu kotníkové boty. Celkový dojem? Obzvlášť vydařený podvod. Při zběžném pohledu a se špatnými brýlemi se prakticky nedalo říct, kolik jí je let, působila štíhleji než ve skutečnosti, jako člověk s dobrou figurou.

„Sedum a pět, co to znamená? Vůbec nic. Je fuk, jestli jsem pět a tři, nebo devět a dva. Ale prdlajs, co to povídám, devadesáti dvou se já nikdy nehodlám dožít. Vemu si předtím prášek. Do hrobu posvištím na plnej plyn, i tam to ještě roztočím, bouchnu šampáňo svatýmu Petrovi přímo do ksichtu... tam u pekelnejch bran, nebo kde to na nás čeká... na nebi, prďola jeden.“

Pike se uzlovému bodu svého monologu smála až příliš nahlas a já jsem pochopila, že je přece jen dost opilý. Hrozně vrávorala, když se hrabala v kabelce a zasekla se u vlastních slov.

„Na nebi, prďola jeden... pche, prdlačky, teda u pekelný brány sedí čerti a na nebi zase... ne, dlabu na to...“ Ryla se v kabelce

a ryla, až konečně našla, co hledala. Placatku, jak jinak. „Na, zavdej si, ať nejseš tak upjatá.“

Zavdala jsem si. Přihnula jsem si z teplé placatky opravdu pořádně, něčeho hodně silného a palčivého. Pike to nazývala živou vodou, jakýmsi energetickým nápojem, který má povzbudivý a zároveň ozdravný účinek. Nechtěla jsem znát podrobnosti. Dneska nebudu komisní morous, nebudu kazit ostatním zábavu. Ještě jeden doušek, svět se přece nezboří.

„Slušný mazivo,“ neodolala jsem k Pikině radosti ucedit v drsnějším stylu a vrátila jí placatku. Pike zatřepala fľaškou nad umyvadlem a zatvářila se spokojeně, že jsem všechno vypila.

„Nějaký mazivo se tady ještě najde,“ uchechtla se a poplácala svého příručího, vlastní kabelku první pomoci. „Strýček Příhoda pomůže, chi chi chíí... Ale teď jdem hledat toho tvýho Vyskočzpípy.“

„Kirjosiipi,“ opravila jsem ji.

„To zaručeně není jeho pravý jméno. Lhal ti, chtěl se líbat. I když teda vypadal důvěryhodně.“

Kariho Kirjosiipiho jsme nenašly, odešel, jak říkal. Pikina živá voda na mě parádně zaúčinkovala. Dala jsem se do nespoutaného tance, což jsem ještě nikdy neudělala. V jednu chvíli se ke mně nachomýtl Hela, aby mi připomněla zítřejší hodinu italštiny, a pak se odebrala celá bledá domů. Ale já jsem tančila, kroužila a pohupovala se a Pike se veselila, tak rozjařená, že zapomněla pálit za chlapama a soustředila se na prima zábavu mezi námi děvčaty.

„Ullis, my jsme úžasný! Dohromady dvě prsa a tři rakoviny, no to mě poser!“ řvala na mě, zatímco se točila s rukama ke stropu jako v extatickém tanci dávných pohanů. Teprve když zkusila vylézt na stůl, chtěla jsem ji přibrzdit. Vypadalo to životu nebezpečně.

„Kyčel jedna podělaná!“ zanávala Pike a dožadovala se půlitru. „Budu ji muset vyměnit za titan. Jsem v pořádku.“

Dlouhý pořádník panoval taky u barového pultu. Navrhla jsem, že půjdeme radši vystát frontu na taxík, ale Pike nebylo snadné přimět k odchodu. Zatímco jsem ji táhla, nechtěně jsem šfouchla do břicha nějakého muže, který se potácel za mnou. Z pusy mu vyletěla na zem řádka zubů, plastová horní protéza, částečná. Svíjel se na zemi a já jsem se mu snažila pomoci na nohy. Přitom mě málem chytil houser, možná i jeho, ale nakonec se mu vlastní umanutostí podařilo vyhrabat nahoru, načež dole u mých nohou uviděl své horní zuby. Okamžitě byl zase na zemi. Pike nadále tančila, aspoň si to myslím, ačkoliv v jejím vrávorání se nedala postřehnout žádná spojitost s hudbou burácející z reproduktorů.

„Děvčata, nedáme šláfruňk?“ začal muž hned, jakmile stál na svých a v ústech měl kompletní chrup. Opíral se oběma rukama o tříbodovou hůl a vyzvídal, z kterého pečovatelského domu asi tak budeme.

„Z žádnýho!“ odsekla Pike uraženě. Muž řekl, že je z domova Šarlatové nebe, jenže Pike se přeslechla. Chtěla se o Varlatovém nebi dozvědět víc, ale já jsem její snahy utála. „Okamžitě odcházíme. Vezmem si společný taxík, pojedu přes tebe.“

„Fronta na taxík! Poslední příležitost!“ zakrákorala a rázem byla v šatně. Navlékla na sebe pestrou deku sahající až na zem, možná to byl nějaký kabát. Rukávy to nikde nemělo. Pike se motala a klopýtala, smála se nebezpečným hyením smíchem a nedokázala říct nic smysluplného. Chvilí jsem stála přihloupě stranou ve svém strízlivě šedivém kabátu zapnutém nakřivo, než bylo načase vyjít ven do noci. Had lidí, co opustili Evergreen a dychtili

po taxíku, se po Esplanádě vinul ve zdánlivě nekonečné vlnovce.

„Takhle dlouhá fronta nebývá ani před laborkou na odběr krve a moči,“ poznamenala přede mnou žena v paruce, která se léčila na rakovinu. Stihla mi už popsat část svých komplikací. Právě když jsem zoufale hledala Pike mezi lidmi, pevná ruka mě vtáhla na zadní sedadlo černého mercedesu. Z temnot taxíku jsem uslyšela bas:

„Do Keravy!“

Otočila jsem se, abych se podívala na svého nočního kavalíra. Husté bílé vlasy stažené do ohonu zářily do noci. Dveře se zabouchly a auto vyrazilo na adresu, kterou jsem už znala. Valtonen vylovil z náprsní kapsy platíčko tabletek, dobyvačně se usmál a spolkl viagru.